

Vi är inte ens människor

Vi är inte ens människor, men vi försöker ibland. Vi imploderar och exploderar, längtar ständigt efter någon annans hand. För att känna en värme som värmer våra iskalla händer. Det där med att kalla händer har något med ett varmt hjärta tror vi inte på. För vi är genomfrusna och genombrustna, kroniskt sårade och hjärtekrossade. Det finns inte någon som förstår, men vi gör det och håller våra iskalla händer tätt, tätt. Så att det kanske genom friktion kan uppstå någon värme, och våra leder kan börja fungera igen och vi springer på lätta hoppsasasteg hem igen. För det känns som att det går så fort då. Det känns som att benen inte riktigt räcker till för att världen försvinner så fort bakom oss och snart så bryter de ihop. Benen viker sig. Vi springer lite till, för det får inte hända. Vi springer lite till. För då kommer det aldrig att hända. Vi springer så snabbt som vi aldrig har sprungit förut. Så fort som man kan drömma att man någon gång gör. Men konditionen kanske är för dålig och du är alldeles för vek. För egentligen står du stilla på samma plats som förut. På exakt samma plats som förut. Dina händer de är kalla, hjärtat det är också kallt för vi bara nyper oss själva och säger att vi får blåmärken, för oss är det synd om. Lid med oss. Vill du inte se mina blåmärken? De är alla för din skull, bara för din skull. Jag nyper mig. Du nyper mig. Vi nyper oss själva och tillslut är benen och armarna alldeles blåa. Vi skriker LEUKEMI och får panik. Springer till skolsyster som tröstar. Ingen LEUKEMI här inte. Men ni vet att blåmärken är brustna blodkärl, nyp varandra lite mindre så ska det nog gå bra. Men vi skriker LEUKEMI, för inte kan det här vara vårt fel. Inte kan de kalla händerna och alla våra blåmärken och det faktum att vi inte är människor, inte kan det vara vårt fel. För icke-människor gör inte fel. Vi existerar knappt, vi bara flyter. Vi finns där, när vi försöker. Står kvar på samma plats, när vi försöker. Friktionen. Friktionen. Värm oss, snälla. Lederna bryts snart sönder. De är frusna och vi kommer inte att kunna gå. Det finns inga talesätt som räddar oss. Hjärtan kan frysa ihjäl. Vi är inte människor, men vi försöker ibland. Men vi blir aldrig människor igen, om vi fryser ihjäl

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren abstraktioner med Poeter.se id #16110 innehar upphovsrätten